

‘Η Κα “Αλ. Γάσπαρη μοῦ προκαλεῖ μαζί θαυμασμό γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της στὴ Σκηνή, σ’ ὅ,τι αἰσθάνεται ταγμένη νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ κατὰπληξ. Ὁδεύει ἀπὸ ἀποτυχία σὲ ἀποτυχία, κι ἐν τούτοις δὲν ἀπογοητεύεται. Ἐπιμένει νὰ δίνει παραστάσεις σὲ ὥρες (5-7) ποὺ τίς ἀποκαλεῖ προαπογευματινές, καὶ ποὺ ὅλοι οἱ παροικοῦντες τὴν Ἱερουσαλὴμ γνωρίζουν ὅτι στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλες γιὰ θεατρικὲς ἐκδηλώσεις. (5-7 τὸ ἐλληνικὸ κοινὸ ἐργάζεται ἢ, ἂν δὲν ἐργάζεται, κοιμᾶται, ἀφοῦ προγευματίσῃ ἀργά, ὕστερα ἀπὸ τὴν παρατεταμένη πρωινὴ τοῦ δουλειά.) Ἐπιμένει ἐπίσης νὰ δίνει παραστάσεις ἀνοργάνωτες ἢ ἐντελῶς πρόχειρα ὀργανωμένες.

Γιὰ νὰ κορυφώσῃ τὴν πλάνη της, διάλεξε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ παρουσιάσῃ ἓνα ἔργο... ἀνύπαρκτο. Ὁ ἄγνωστος συγγραφέας κ. Α. Μανόσκειν μπορεῖ νὰ φαντάζεται πῶς συνέγραψε ἓνα ἔργο βαθυστόχαστο, κοινωνικὸ, ψυχολογικὸ (ἔτσι χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος τὸ κατασκευάσμα του), πῶς δραματοποιεῖ σεξουαλικά προβλήματα, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε τίποτα περισσότερο παρὰ νὰ σκιστάρει ἀχνὰ ἓναν καμβὰ ἔργου, ὅπου τὸ ὄνειρο καὶ ἡ πραγματικότητα συμπλέκονται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν παρακολουθοῦμε τίποτ’ ἄλλο ἀπὸ μιὰ σύγχυση.

‘Η Κα “Αλ. Γάσπαρη κι ὁ κ. Γ. Μπέλλος, ποὺ ἀνέλαβαν τοὺς δύο μοναδικούς ρόλους τοῦ θεατρογραφήματος, δὲ συγκαταλέγονται στοὺς ἡθοιοὺς ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ συμπληρώσουν ἓναν ἀνεπαρκῆ συγγραφέα, νὰ ἐμφυσήσουν ἔστω καὶ μιὰ ὑποψία ζωῆς σὲ σκιώδεις μορφές. Μὲ τὸ ἐντελῶς ἀδέξιο παίξιμό τους ἐνίσχυσαν τὴ σύγχυση, ἡ ὁποία ὑπερτονώθηκε καὶ ἀπὸ κακόηχες ἐκπομπές κακὸφωνων κραυγῶν κι ἀπὸ κακορυθμισμένους φωτισμούς.

1 Ιανουαρίου 1969

270

Τὸ ἀποτέλεσμα: Στὴν προαπογευματινὴ παράσταση ποὺ παρακολούθησα οἱ θεαταὶ ἦταν δώδεκα (sic).

* * *